

Arrest

nr. 52 287 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Khava Vishegurova, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. U werd op X te X geboren en trouwde op X met M.(...) T.(...). Op 12/12/2009 besloot u samen met uw echtgenoot Ingoesjetië te verlaten. Nadat jullie een tijd in Tatarstan verbleven, reisden jullie door naar België waar jullie op 19/03/2010 aankwamen.

U vroeg er dezelfde dag asiel aan.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal op deze van uw man baseert en dat u zelf geen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot M.(...) T.(...) en verklaarde hierbij zelf geen persoonlijke problemen te kennen die los staan van de vervolgingsproblemen van echtgenoot (CGVS p.5).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijk karakter van zijn asielmotieven, onder andere op basis van tegenstrijdigheden met uw verklaringen. Deze werden uitgebreid uiteengezet in de beslissing van uw man. Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reël risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 juli 2010 een schending in van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij laat gelden dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot doch zonder de concrete motieven van diens beslissing te kennen te geven.

Luidens artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 moeten de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen, in de akte vermeld worden. Volgens verzoekster is dit in casu niet gebeurd, noch bevat de bestreden beslissing de inhoud van de beslissing waarnaar verwezen. Zij verwijst in dit verband ook nog naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster is dan ook van mening dat de bestreden beslissing onafdoende gemotiveerd is.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster. Zij riep immers geen andere motieven in dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep (zie verhoorverslag verzoekster van 20 mei 2010, p. 5):

Vraag: *“Houden al uw vervolgingsproblemen verband met de vervolgingsproblemen van uw man?”*

Antwoord: *“Ja”*

Vraag: *“Heeft u nog andere problemen buiten deze die volgen uit de problemen van uw man?”*

Antwoord: *“neen”*

Verzoekster betwist evenmin in voorliggend verzoekschrift dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot zijn aangehaald.

De Raad stelt ook vast de Raad vast dat zowel verzoekster als haar echtgenoot hetzelfde adres als gekozen woonplaats hebben opgegeven (zie stuk 7 in het administratief dossier van de echtgenoot).

Bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal dat plaatsvond op dezelfde dag als dat van haar echtgenoot, werd verzoekster bijgestaan door dezelfde advocaat. De advocaat die haar verzoekschrift bij de Raad indiende, diende ook het verzoekschrift voor haar echtgenoot in.

Er kan derhalve zonder twijfel worden aangenomen dat verzoekster op de hoogte was van de inhoud van de beslissing van haar echtgenoot.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster is aldus afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot.

2.3. Verder beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot het inroepen van dezelfde middelen als haar echtgenoot.

3.1. Zoals hoger reeds werd aangegeven blijkt uit de gegevens van het dossier dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, T. M..

Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 52 286 van 30 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van T. M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat wat betreft de verwijzing betreft naar allerhande rapporten en artikels over de situatie in Ingoesjetië, de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

Gezien vastgesteld werd dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de voorgehouden vervolgingsfeiten hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag, faalt hij om de individualisering van zijn vrees aan te tonen.

Zijn Ingoesjetische origine en een loutere verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaan inderdaad niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.4. Aangaande de stelling van verzoeker dat hij niet zeker was dat hij gezocht werd toen zijn moeder op de gemeentediensten documenten ging afhalen, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaard heeft (zie het verhoorverslag van 20 mei 2010, p. 5, 10, 12, 15) dat hij, vóór zijn moeder zich tot de autoriteiten

had gewend, eerder reeds tweemaal door de autoriteiten werd gearresteerd en reeds via zijn neef vernomen had dat hij bij de FSB geregistreerd stond als medestander van de rebellen.

Wat zijn bewering betreft dat bedoelde documenten niet werden afgehaald bij de politie maar bij de gemeentediensten en dat deze geen toegang hebben tot de informatie van de politie of de veiligheidsdiensten waardoor de gemeentediensten niet konden weten dat verzoeker gezocht werd, stelt de Raad vast verzoeker zich beperkt tot blote beweringen.

Bovendien merkt verweerder terecht op dat verzoeker evenmin kon uitsluiten dat, zelfs indien de gemeentediensten geen toegang hadden tot informatie van de politie of veiligheidsdiensten, de veiligheidsdiensten deze gemeentediensten niet zelf op de hoogte zouden hebben gesteld van de namen van personen die geregistreerd stonden.

Verzoekers opmerkingen dat de huiszoeken niets te maken hebben met de gemeentediensten die de huwelijksakte afleveren en dat er een maand verlopen was tussen deze huiszoeken en het afhalen van kwetsieve documenten, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad deelt dan ook het oordeel van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoekers moeder zich tot de autoriteiten heeft gewend om voor verzoeker bepaalde documenten te verkrijgen niet verenigbaar is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Ook het feit dat verzoeker geen verklaring kon geven waarom hij, gezien de gegeven omstandigheden, zijn woonregistratie liet veranderen, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Verzoekers uitleg over de nawerking van de verdoving van zijn echtgenote vindt geen grondslag in zijn op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, niettegenstaande hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, noch in de verklaringen van zijn echtgenote. Dergelijke post-factum verklaring, zoals verweerder opmerkt, doet inderdaad geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid.

De Raad stelt ook vast dat, hoewel uit het verhoorverslag van verzoeker (p. 9 en 10) blijkt dat hij een eerste keer werd gearresteerd en vrijgelaten op 15 november 2009, de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat verzoeker op 18 november 2009 werd vrijgelaten en zijn vrouw heeft opgezocht in het ziekenhuis.

Deze materiële vergissing doet echter geen afbreuk aan de opgeworpen tegenstrijdigheid betreffende de plaats waar verzoeker en zijn echtgenote elkaar voor het eerst terugzagen na de eerste arrestatie en zijn vrijlating. Er is dan ook geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing om die reden te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij zijn vrouw niet wou verontrusten door de dreigbrief, merkt de Raad op dat deze uitleg geen afdoende verklaring vormt voor de opgeworpen tegenstrijdigheid waarbij verzoeker stelde zijn echtgenote nooit ingelicht te hebben over het ontvangen van dreigbrieven, noch haar hierover te hebben gesproken daar waar zijn vrouw verklaarde dat zij van verzoeker vernomen had dat er dreigbrieven waren ontvangen.

Verzoekers uitleg aangaande de stempels in het binnenlands paspoort van zijn echtgenote -dat hij het over de twee stempels had, geregeld door zijn moeder en schoonmoeder, terwijl zijn vrouw het over één stempel zou gehad hebben, door verzoekers moeder geregeld- vindt geen steun in het administratief dossier.

Immers, de ambtenaar bij het Commissariaat-generaal had het tijdens het verhoor van verzoekers echtgenote duidelijk over "stempels" (zie verhoorverslag echtgenote van 20 mei 2010, p. 3) en bovendien verklaarde verzoeker bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid dat dit te wijten kon zijn aan stress, doch maakte nergens enige melding van bovenstaande uitleg. Deze betreft dan ook een loutere post-factum verklaring dewelke de Raad niet aanneemt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn ontkenning blijft dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat het FSB bewijzen heeft tegen hem terwijl de bestreden beslissing hieromtrent reeds heeft opgemerkt dat een enkele ontkenning niet afdoende is om deze tegenstrijdigheid te verklaren aangezien het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker in het Russisch werd voorgelezen en hij zich daarna door middel van zijn handtekening akkoord verklaarde met de inhoud van het verslag.

Dergelijk verweer is aldus niet van aard om bovenstaand motief in de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, en verzoeker met zijn argumentatie dat "het is een publiek geheim dat het eerste interview bij DVZ niet met de nodige nuances blijft", niet verder komt dan het louter uiten van kritiek op de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder dient te worden opgemerkt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat bij het verhalen van de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch van hem kan worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt.

Daar waar verzoeker voorts in zijn verzoekschrift verwijst naar het delicate verschil tussen "bewijzen" en "aanwijzingen" en naar het feit dat "het heel goed zou kunnen" dat deze nuancering niet werd vertaald of niet opgemerkt werd door verzoeker bij de voorlezing van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad dat dergelijk verweer van het verwijzen naar een eventualiteit evenmin afdoende is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift (p. 6) dat er geen onverklaarbare tegenstrijdigheden aangetroffen werden tussen het asielrelaas van verzoeker en zijn echtgenote, is, in acht genomen op wat voorafgaat, dan ook manifest onjuist.

2.6. De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker.

Verzoekers verweer in voorliggend verzoekschrift dat volgens zijn moeder de veiligheids- en/of politiediensten nog twee keer na zijn vertrek gekomen zijn om hem te ondervragen, doet niets af van de vaststelling dat hij niet weet of er sinds zijn vertrek nog convocaties voor hem zijn toegekomen terwijl hij in zijn verzoekschrift er zelf nog eens op wijst dat zijn moeder telefonisch gecontacteerd heeft (p. 10).

Vervolgens stelt de Raad vast dat de uitleg in het verzoekschrift voor het niet weten of er iemand van zijn familie nog door de rebellen is bedreigd – namelijk dat ze na de kerst enkel last hadden van de overheid en niet meer van de rebellen – nergens uit het verhoorverslag blijkt. Deze betreft dan ook louter een post-factum verklaring, dewelke de Raad niet aanneemt.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker evenmin wist wanneer zijn moeder na zijn vlucht nog opgeroepen werd.

Een dergelijke mate van onwetendheid en interesse in de actuele toestand in verband met de bedreiging ten aanzien van verzoeker en zijn land van herkomst kan, zoals de beslissing terecht stelt, niet in overeenstemming worden gebracht met de door hem verklaarde vervolgingsvrees.

Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

2.7. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker bij aangetekende brief van 29 juli 2010 twee "bijkomende stukken" aan de Raad heeft toegestuurd.

Bij fax van 31 augustus 2010 heeft hij aan de Raad een niet-officiële vertaling van voormelde stukken laten toekomen, alsmede een fotokopie van een stuk dat volgens de bijgevoegde niet-officiële vertaling een "verklaring" is gericht aan de commissaris van de GOVD van Nasran.

De Raad neemt deze echter in het licht van artikel 39/76 van voormelde wet van 15 december 1980 niet in overweging.

Voormeld artikel bepaalt dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid van artikel 39/76 van voornoemde wet, en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingdossier, ze van dien aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen, en dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift echter geen melding van deze stukken en maakt evenmin aannemelijk waarom hij het niet vroeger heeft neergelegd of kon neerleggen. De betreffende stukken werden immers uitgevaardigd op 2 april en 22 april 2010, voorafgaand aan het verhoor -op de "verklaring" is de datum onleesbaar-, zodat er geen enkele reden is waarom deze toen niet werd neergelegd noch vermeld. De stukken -het betreft slechts fotokopieën waaraan trouwens geen bewijswaarde kan worden toegekend- worden uit de debatten geweerd.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan verzoekers relaas geen geloof kan gehecht worden en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig asielaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.9. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij van mening dat er in Ingoesjetië blind geweld is tegen de burgers zowel vanwege de rebellen als vanwege de overheidsdiensten, wat niet verenigbaar zou zijn met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, en verwijst hiertoe naar de verschillende rapporten en artikels die hij heeft neergelegd en naar de informatie van het Commissariaat-generaal "Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië".

2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Wat de verwijzing betreft naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken betreffende de situatie in Ingoesjetië en de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief, wijst de Raad er op dat dergelijke verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in voormeld artikel van de voormelde wet van 15 december.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal: "dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is." Verzoeker voert geen concrete elementen aan die dit ontkrachten.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE